

махна рогата си и имаше видъ, че ще се нахвърли върху двамата мжже и ще ги намуши. Въпрѣки туй тя не направи нищо и когато Ерофимъ и Маринъ (тѣ и не помислиха да се пазятъ), усмихнати клекнаха до теленцето и взеха да го гледатъ, тя проврѣ главата си между тѣхъ и го лизна съ езика си.

Теленцето бѣше чистичко, розово. Телицата бѣше го облизала и то бѣше позакрепнало. Муцунката му и чернитѣ му очички бѣха като на сърна, то гледаше безъ страхъ и безъ да разбира нѣщо, сжщо като дете. То стана, позалюлѣ се на тънкитѣ си крачка съ черни чисти копитца, издигна глава и отдалече се приготви да сучи. Кравата поизмуча и го лизна пакъ съ езика си.

— Мжжкаръ, мжжкаръ е — говорѣше Ерофимъ. Какъвъ волъ ще ми стане то мене, нали, Марине, а? Хубаво е и ако да е на първескиня, едричко е. Добре, че не го схрускалъ вълка.

Ерофимъ погледна телицата и каза:

— Ама какво ще му направи вълка? Тя, майка му, каквато е яка, ще го стъпче, ще го измуши...

Маринъ поклати глава и се усмихна.

— Виждалъ е вълка и по-страшни отъ нея, — каза той.

Като захвърли дървото, което носѣше, Маринъ прострѣ ржце, преграби теленцето презъ четиритѣ крака и го дигна. Кравата пакъ се